

преди да напустешъ къщата ми, азъ искамъ да те запитамъ нѣщо.

Захарина. Добре.

Мони. Но, седни малко, слаба си... И нѣма да се вълнувашъ.

Захарина. (Сѣда) Нѣма.

Лена. Пакъ ли?

Мони. Рина, искамъ.... Защото все още нѣщо ме чопли. А сега, сега се налага... После азъ неискамъ никога да се заговорва за това, що стака днесъ:

Захарина. Говори, Мони.

Мълчание.

Мони. Обещавашъ ли ми, че отъ днесъ ти ще избѣгвашъ не само флирта, но и всѣко помишление?

Захарина. Ти питаешъ?... Следъ тия страдания... Тледъ това обгаряне въ пламаци-тъ на разкаянието, на материнството...

Мони. Каешъ ли се за стореното?

Захарина. Не само се кая, а прсклинамъ.

Мони. Съжелявашъ ли, че си попаднала въ лапитѣ на тоя Гошоллавецъ и на този отъ улица „Сатиръ“?

Захарина. Рсшеглавеца презирамъ, но другия.

Мони. Какво?

Захарина. Той е...

Мони. Значи, къмъ него?

Захарина. Азъ запазвамъ една благодарностъ, макаръ че...